

Осмо съобщение

Мъжкото дете, войната в небето и побеждаващите светии

Пасажи от Писанията: Откр. 12:5, 7-11

I. „Тя роди син, мъжко дете, което щеше да пасе всичките народи с желязна тояга; и детето ѝ беше грабнато при Бога и при Неговия престол“—Откр. 12:5:

- A. Тук думата *роди* обозначава възкресението, като в Деяния 13:33-34:
 - 1. Мъжкото дете се състои от побеждаващите светии, които са починали и са възкръснали.
 - 2. Това се доказва от думите *до смърт* в Откровение 12:11.
- B. В Библията жената символизира по-слабите, а мъжът – по-силните—1 Петр. 3:7:
 - 1. Мъжкото дете в 12-та глава на Откровение символизира по-силната част на Божиите хора.
 - 2. Това, че мъжкото дете ще пасе всички народи с желязна тояга, показва, че мъжкото дете се състои от победителите, както се казва в 2:26-27.
- B. Възвеждането, или издигането, се равнява на грабване:
 - 1. Грабването на мъжкото дете се различава от грабването на мнозинството от вярващите, за което се говори в 1 Солунци 4:17.
 - 2. Там мнозинството от вярващите са грабнати във въздуха при последната тръба (1 Кор. 15:52; 1 Сол. 4:16), която е седмата тръба (Откр. 11:15).
 - 3. Тук мъжкото дете е грабнато при Божия престол преди хиляда двеста и шейсетте дни, т.е. времето на голямата скръб, която трае три години и половина (четирийсет и два месеца, 12:14; 13:5; 11:2) и започва с шестия печат, преди петата тръба (9:1).

II. „И стана война на небето“—12:7A:

- A. Веднага след грабването на мъжкото дете в небето Михаил и неговите ангели започват да воюват против Сатана:
 - 1. Това показва, че мъжкото дете, което е по-силната част на Божиите хора, винаги участва в борбата срещу Божия враг Сатана.
 - 2. Те не са спрели да воюват срещу Сатана на земята.
 - 3. Небето чака тяхното пристигане, за да избухне война срещу Сатана и той да бъде изхвърлен от небето.
 - 4. Библията разкрива имената на двама ангели – Михаил и Гавриил.
 - 5. Гавриил е вестител, който носи вести на Божиите хора (Дан. 8:16; 9:21-22; Лк. 1:19, 26), а Михаил е боец, който се бори за Божиите хора (Дан. 10:13, 21; 11:1; 12:1; Юда 9).
- B. „Змеят воюва заедно със своите ангели“ (Откр. 12:7Б); тези ангели би трябвало да са падналите ангели, които следват Сатана и се бунтуват срещу Бога (Мт. 25:41).
- B. Сатана, Божият враг беше осъден от Господ Исус на кръста—Йн. 12:31; 16:11:
 - 1. След това побеждаващите вярващи са необходими за извършване на този съд, за извършване на присъдата.
 - 2. Войната, която побеждаващите вярващи водят срещу Сатана, всъщност е извършването на Господния съд над него.
 - 3. В крайна сметка благодарение на тяхното воюване той бива изхвърлен от небето—Откр. 12:7-9.

III. „Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява пред нашия Бог денем и нощем. А те го победиха [т.е. дявола] благодарение на кръвта на Агнето и благодарение на словото на своето свидетелство и не възлюбиха душевния си живот дори до смърт“—стих. 10-11:

A. Те го победиха благодарение на кръвта на Агнето:

1. Сатана може да ни обвинява, но ние му отговаряме, че кръвта на Исус Христос, Божия Син, ни очиства от всеки грях—1 Йн. 1:7.
2. Всяко осъждане, което не приключва, след като се изповядаме и приложим кръвта, не е Божие просветление, а е обвинение от Сатана—9-ти стих.
3. Трябва не само да отхвърляме безпричинните обвинения, но и всички обвинения, които си имат причина.
4. Когато съгрешаваме, ние не прославяме Бога, но когато не уповаваме на скъпоценната кръв, нанасяме още по-голямо оскърбление на Бога—Мт. 26:28; вж. Евр. 10:29.
5. Трябва винаги да прилагаме кръвта и да казваме на дявола, че макар и да не сме свършени, се намираме под покритието на скъпоценната кръв—1 Петр. 1:18-19; Деян. 20:28.

B. Те го победиха благодарение на словото на своето свидетелство:

1. „Свидетелство“ означава да казваме на хората какво има в Христос, а словото на свидетелството е нещо, което трябва да се изговаря, да се изрича.
2. Победителите трябва често да възвестяват Христовата победа и да свидетелстват, че дяволът е осъден от Господа—1 Йн. 3:8; Евр. 2:14.
3. Сатана не се страхува, когато се опитваме да спорим с него, но се страхува, когато възвестяваме духовните факти на Христовата победа—вж. 2 Лет. 20:20-22:
 - а. Това, че името на Исус е над всяко друго име, е духовен факт, който трябва да заявяваме с вяра не само пред човеците, но и пред Сатана—Фил. 2:9-11; 1 Кор. 12:3Б.
 - б. Трябва да заявяваме пред Сатана и пред неговите бесове, че Исус е Господ, че Господ е победоносен и че Сатана е смазан под Неговите крака—Бит. 3:15; Йн. 14:30Б; Римл. 16:20.

В. Те не възлюбиха душевния си живот дори до смърт:

1. В резултат на падението на Адам Сатана се съедини с човешката душа, с човешкото его; за да го побеждаваме, трябва не да обичаме душевния си живот, а да го мразим и да се отричаме от него—Мт. 16:23-24; Лк. 14:26; 9:23:
 - а. Сатана иска да действаме със собствени сили и да се движим сами по себе си чрез силата на нашата душа, чрез природните си способности.
 - б. Природните способности са способностите, които имаме по рождение, които никога не са били докоснати от действието на кръста.
 - в. Провалът на църквата се дължи най-вече на привнасянето на човешките природни способности.
 - г. Целта на кръста е да се разправи с нашите природни сили и способности, така че да не смеем да се движим сами по себе си, както се вижда в случаите с Мойсей и Петър—Деян. 7:23-30; Лк. 22:32-34; 1 Петр. 5:5-6.
 - д. Трябва да имаме нагласата, че по никакъв начин няма да живеем сами по себе си; няма да ценим собствените си способности и няма да се уповаваме на себе си—1 Кор. 2:2-4; Фил. 3:3; вж. Ис. 11:2Б.

2. Трябва да бъдем жертвоготовни хора, принос на възлияние, и да позволяваме Христос да ни изпълва като небесно вино и да ни превръща във вино за Бога—Фил. 2:17; 2 Тим. 4:6; Съд. 9:13:
 - а. Приносът на възлияние типизира Христос като Този, Който се изля като истинското вино пред Бога за Негово задоволение—Изх. 29:40-41.
 - б. Апостол Павел се превърна в принос на възлияние, за да се излее върху жертвата и служението на вярата на светиите—Фил. 2:17; 2 Тим. 4:6.
 - в. Приносът на възлияние типизира не просто Самия Христос, но също и Христос, Който ни напоява със Себе Си като небесното вино, докато не станем едно с Него, за да се изливаме за наслаждение и задоволение на Бога и за изграждането на Божието здание—Мт. 9:17; Фил. 2:17; 2 Тим. 4:6.